

Лабуд Драгић БОГОЈАВЉЕЊЕ

У оно време док сам радио у дипломатској служби, често сам навраћао у самопослугу... "Дипломат".

Онде сам користио своја дипломатска овлашћења, на тенане се препуштајући рају самопослуге где су се уз неких десет врста пршута одржавали прелепи концерти, те сам то место радо користио за медитацију и смишљање великих дипломатских подухвата...

У једном другом кутку одржавала се модна ревија, а само мало подаље у мало скровитијем делу могло се присуствовати посебној еротском смотри.

Мене је понајвише привлачио концерт и обиље пршута, као и других специјалитета: свакојаких сосева од печурака, салате од алги, те шкољке, рачићи у сосу, пастрмке поховане и пуњене музичком маглом, пуњени фазани, препелице у сосу од мајмунског мозга, славуји у пармезану, шпански, француски и швајцарски сиреви... Музика из древне старине...

Самопослугу "Дипломат" једно време сви су сматрали рајем на земљи, али се нико није сетио да би се баш ту могао појавити тај о коме је ова приповест...

Једнога дана био сам сведок необичне сцене.

Преда мном је на каси био један високи господин не баш однеговане браде дуге косе и врло мршав. Његове пепељаве јагодице, прашњаве обрве и чађави прсти изазваше у мени плиму асоцијација и моју машту упућиваху на тих дана познату слику истраживача контејнера. Управо тада приметих да је одело овог господина у пределу појаса знатно масније и тамније него ли на раменима што ме на неки начин учврсти у уверењу да моје асоцијације иду у правом смеру.

Истраживаче контејнера запамтио сам углавном по том пресамићеном положају кад су целим торзом и главом поринуту у тамне дубине сметларника остављајући свету на увид само задњицу и ноге које лебде у ваздуху. На овај начин истраживачи успевају да сачувају своју приватност као и најзначајнији део пословних тајни.

Стајао је пред касом с празном корпом коју је намеравао да остави а потом да продужи куда га вуче жеља.

Међутим, девојка која подсећа на канаринца, одевена у жуту одећу припадника будистичке секте, пресрете тога господина, запречи му пут:

То су они девојчурци тек изашли из Трговачке школе, што у погледима носе особиту титравост и најлепшу безбрижност овога света. Виђао сам их како се у јатима скупљају испред Шуматовца где су понајчешће продавале мушке парфеме и колоњске воде. Запамтио сам те крхке прстиће и нежне шачице како спретно умотавају минијатурна паковања лосиона... Сећам се, једна ми је целу бочицу изручила за врат и знам с каквом је лакоћом њена ручица склизнула у моја недра, а онда низ трбух, по каиш...

Таква једна пресрете овог господина на оном теснацу, у мореузу поред касе, на струзи кроз коју свако мора проћи.

"Ха", рећи ће она, "хоћеш да ја радим за тебе?!" и дотичном господину завуче руку у шлиц.

С лакоћом опсенара, отуда је извукла подугачку чајну кобасицу. У помоћ притрча још једна приправница и завуче своју нежну ручицу на исто место. "Где ти враголана једнога!" Извукла је отуда две кифле, паштету

у цреву и још неких ваљкастих предмета.

На крају неку еластичну ствар која се није дала извући:

"Где ти покварењака, неће да пусти!"

"Па, не инсистирај даљег била је великодушна шефица самополуге.

Колона грађана која је све време пратила овај приказ спокојно је чекала да се касирка врати своме послу.

Главни јунак овог догађаја ничим није показивао знаке нелагодности нити да му се на било који начин не допада сва ова церемонија. Напротив: спокојно је стајао и дозвољавао да му по жељи завлаче руке - како је ко хтео или налазио за сходно према службеној дужности.

Шеф обезбеђења је за то време претраживао господина с леђа: извукао је неколико листова кора лепо сложених испод поткошуље; испод пазуха неколико печених пастрмки, а из недара два котура горгонзоле... "Где ти враголана! Уместо да се оријентише на домаће сиреве, где ти њега!..."

Човек је само ћутао није изговарао ни речи него се великодушно препуштао струји судбине. Одмах сам схватио да је у питању филозоф стоичке школе. Држао се мирно и достојанствено.

Одједном, кад су скинули све с њега приметио сам такво озарење на лицу овог грађанина и у пар наврата јасно сам запазио ореол. Био је то светлосни нимбус величине осредњег сламеног шешира са треперавом бледуњаво-плавичастом светлошћу као у свитаца током месеца јула. Будући да сам био упућен у светоотачку литературу једини сам схватио да је реч о свецу, док је сва клијентела иза мене била углавном марксистичког усмерења и без основног образовања.

Препознавање свеца у том човеку, међутим, не беше основни део открића. Моћном интуицијом прозрео сам једну другу тајну, док сам до основног открића дошао са закашњењем од неколико минута.

Но, најпре да откријем другу тајну: састојала се у томе да тај човек уопште није имао црева. У ствари, хранио се споља. Он је једноставно прислањао на леђа те печене пастрмке и после краћег времена бивао је сит, а исте те пастрмке доције је појео неки позитивиста или било који од оних грађана који се срећу у самопослузи.

Овај човек (условно речено човек) узимао је ту храну да би се најео споља, да би задовољио онај мали проценат своје земаљске природе. Али нико од тих, да не кажем гадова, у самопослузи "Дипломат" не беше читао Библију. И док сам био запањен открићем да се тај човек храни споља, измакло ми је главно откриће, а то је да је тај човек преда мном био лично Спаситељ. А ето, био ми је на дохвату руке, могао сам својом америкен картицом интервенисати, могао сам платити готовином. Могао сам отерати те девојчице нежних руку, љупких прстију. Ех, како спретно држаху оне кобасичасте намирнице из његова шлица! Могао сам му се обратити... Толико година га чекам... Али ко је могао поверовати да ће баш залутати у ову самопослугу? ... Ко је могао поверовати да ће се појавити у таквој констелацији?... У таквом контексту, са тим девојчурцима! Боже један, како спретно баратаху око његова шлица! Ко је још видео такав маневар, такав спој спретности и нежности!... Ко би поверовао?... Заборављајући да је претварање једно од његових основних својстава, да Он догађаје тако

подешава да не поверујемо у први мах. Ни Свети Петар није поверовао, онај Свети Петар што га је срео и упитао: Куда идеш, Господе?... Знамо сви како је прошао...

Данас, после толико година када се присетим целе ове приче оплакујем своју злехуду судбину. Закаснио сам, а он ми се указао. Закаснио је и неверни Тома, и Свети Петар - камо ли нећу ја, обични државни службеник, члан дипломатског кора, службеник државне безбедности, официр за везу и пилот...

Ах, шта су сва та моја бедна звања и знања спрам само једне његове способности: да на онај начин напусти самопослугу!... Шта?!...

Како су ништавне све моје титуле, сва искуства пред оном страшном и невиђеном сликом када је од њега остало само два пешчана слова, кад су као згранути остали сви службеници, а девојчице напречац затруднеле чим се свемогући виноу у облаке...

Јер тек што се појавио онај светлосни сигнал он се попут млаза песка, претворио у горући фитиљ трепераве светлости и - изветрио.

Ето, то је мој грех што истог часа нисам у том човеку препознао Лице Божје и прискочио му упомоћ. Данас бих и ја можда био на бољем положају и не бих морао да пишем ове приче, да их потписујем нити да сведочим на овај начин.

Али није свима дато да виде лице Божје. Ни Мојсије, највећи син Израилев, није га видео, само је чуо његов глас из пламена:

"Не може човек видети лица мојега и остати жив..."

Али ја сам га видео.

Сад само повремено прошетам до самопослуге и с неверицом питам оне девојке:

"Је ли, како вам се учинило кад сте ономе чики вадиле оне ствари из шлица, а?..."

Оне само слегну раменима, праве се да ништа не знају, а трећа година ево како су у деветом месецу...

Нела Беблер ЛИФТ НА КОМЕ ПИШЕ О ВОЛИМ ТЕ...

Седео је у редакцији, млад. Пружила сам му две приче, превод са словеначког. Лепорек: лоптица причвршћена за рекет невидљивом нити: његово је и "пинг" и "понг".

- Имате ли још посла у граду? Могли би' да свратите касније ја би' у међувремену прочитао. (Где ли се дело "сте" и "х"?). Прецизним покретом привукао је листове, десни горњи угао се зауставио тачно на кружници, траг чаше оштетио је фурнир писаћег стола. Сликowitz ефикасност.

Кроз два сата изјавиће: - Овдје се тако писало пре двадесет година!

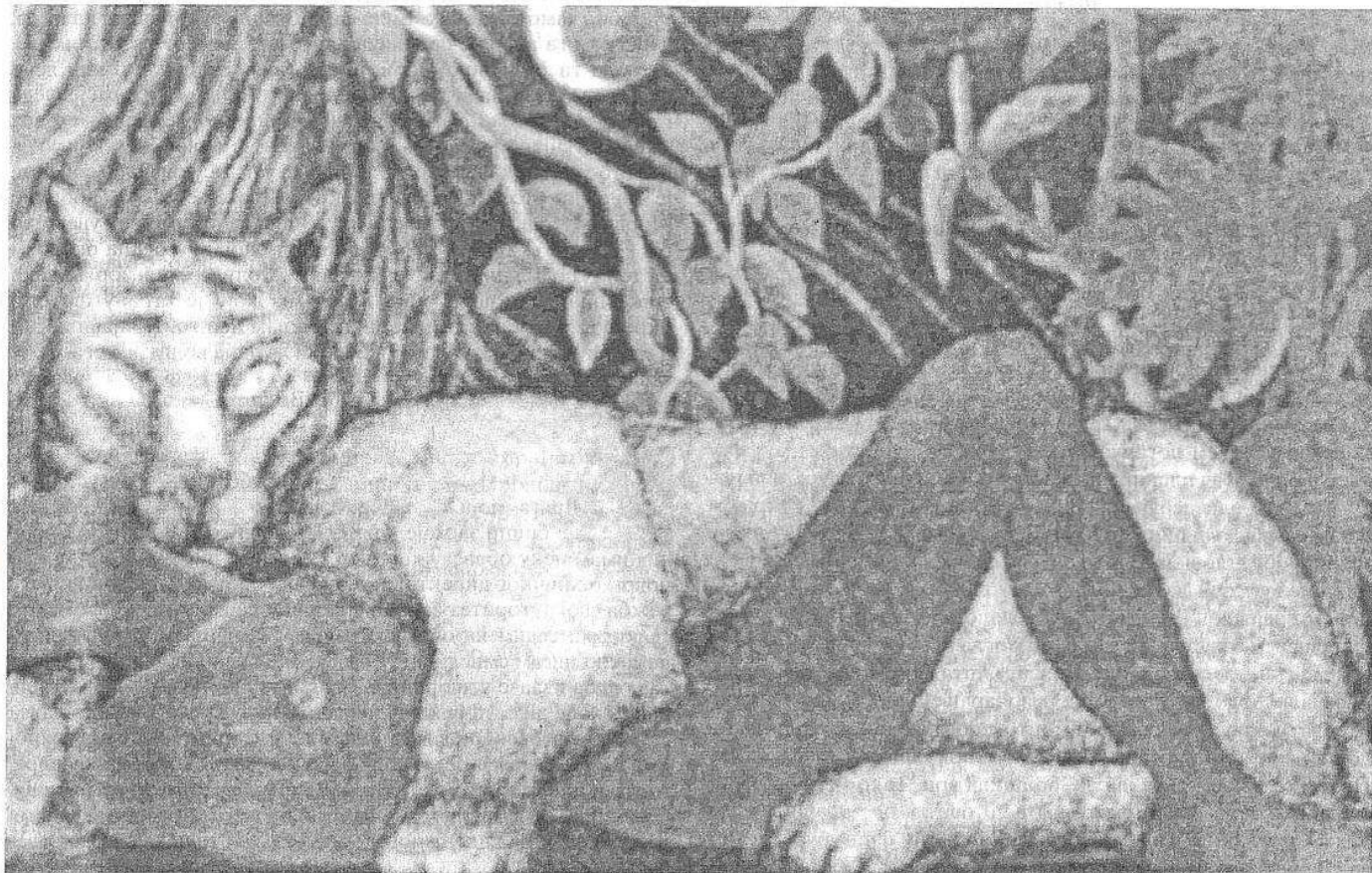
Мерећи просторну удаљеност у његовом изразу, двадесет светлосних година. Гледала сам, нетакнуту, додирну тачку на кружници коју је одредио десни горњи угао текста. Не марим лажикања.

Могла сам да поједноставим до краја, тај потенцијал, могући начин, прво лице множине: Ми не би сарађивали... Не би приметили.

Могла сам да уперим исто то време - искуства - у његов лепо спаковани мозак: "Живите зато да можете мрејети"... Али не марим ни потплитања. Осмехнута одлазим.

А где је то овде? Сврстаће то под подсмех.

Ионако су речи постале само маскирна опрема, кишне завесе за (о)чни видик. Ушла сам у хрпотави београдски лифт. На вратима је писало о, волим те и додирнула дугме за приземље, где ми је, као и свакој кртици, место.

Сања Михајловић